

LEGENDA O POLJUDU

Svitlo, snaga, ljubav, pisma... nema mi lipše i draže manifestacije na svitu nego šta je "Ne damo te, pismo naša"! Da mi ko reče: "Evo ti karte od iljadu eura za novogodišnji koncert bečkih filharmoničara, prvi red, ali pazi, onda ne možeš ovo lito ić na poljudski koncert", odgovorija bi mu: "Fala puno, ja mogu priživit bez 'Lijepog plavog Dunava', bez 'Radetzky marša' i bečke elite, a bez svoje Dalmacije i klapa nikako!".

Sad kad je "Pisma naša" postala tradicija i ka, normalno je da svako lito dođe petnaest iljada svita na Poljud, triba reć da su organizatori, Ivica Bubalo iz "Picaferaja" i Branko Paić iz "Scardone", na početku itekako drćali oće li in uspit ta grandiozna ideja, oće li s klapama uspit napunit stadion.

Legenda kaže da je dvojac iz organizacije misecima prije prvog koncerta - kad su još sve skupa promišljali, nadali se, sanjali - na jednome piću na šibenskoj rivi ohrabrija i snagu in pružija Branko Bubica, kultni tenor klape "Maslina".

Prvi koncert je odma bija trijumf. Te povijesne večeri, početkon rujna 2006. godine bili su tu - nadan se da neću koga zaboravit - "Šufit", "Mirakulice", KUD "Filip Dević" i KUD "Jedinstvo", "Intrade", "Puntari", "Sinj", "Crikvenica", "Maslina", "Cambi" i "Trogir".

Na kraju programa, uz gromoglasni pljesak, plesalo se završno kolo iz "Ere s onoga svijeta" i orilo "Da te mogu pismom zvati". Zadnju pismu zapivali su svi izvođači skupa, a i publika...

Petnaest iljada ljudi na Poljudu, a sve to mogla je vidit cila Hrvatska na Novoj TV. Dvadeset iljada CD-a prodano je u jedan dan.

Onda su doštampavali pa san, sićan se, uspija i ja kupit svoj primjerak. Nažalost, posli mi ga je neko odnija, sumnjan na ćaću. Ukupno je prodano 45.000 primjeraka CD-a, šta je osta rekord kad se o klapskoj glazbi govori.

Godine prolaze, a "Pisma naša" ostaje središnji glazbeni događaj svakoga lita, svečanost Dalmacije i Hrvatske u poljudskome hramu. Blistala su tu na Poljudu, uz klape, i ponajveća dva imena dalmatinske pisme: Mišo Kovač, zadnji od "tri lava Dalmacije", koji je piva u lito 2007, te Vinko Coce, raskošni tenor superteške kategorije. Posli megakoncerta te Cocine, 2008. godine, u "Slobodnoj Dalmaciji" objavlja san da se slavni Bocelli (koji je istoga lita nastupija u Međugorju) može sakrit prid njen, velikin Cocellijen. I stojin pri tome.

Iste 2008. prvi put se čula "Ne more mi bit" u izvedbi klape "Cambi", skladba "mladoga lava" Pere Kozomare. Odma san

prognozira da će to bit nasljednica superhita "Da te mogu pismom zvati". I pogodija. Dragulj od pisme, "Ne more mi bit", posli je uša u srca ljubitelja klapske glazbe, i u sve antologije.

Slavnih glazbenih gostiju bilo je još kroz sve ove godine, ali konstanta je uvek ista, *forte* je samo jedan - klapska pisma.

"Ne damo te, pismo naša" nije samo manifestacija i spektakl, nego i fenomen, koji je pokrenija cilu revoluciju, prominija trendove u domaćoj glazbi, diga klape na nivo pop-atrakcije, šta je prije bilo nezamislivo.

Bubalo i Paić, skupa s vrhunskom ekipom suradnika, obašli su pjacete i kalete, povirili ispod volta, uzeli tenore, baritone i base šotobracu, pa ih doveli na stadion, pod svitla reflektora. Mnoge klape, koliko god dotad uspjeha postigle u karijeri, nisu virovale da postoji toliki interes za njihovim pismama. Puno vrhunskih pivača ubijala je trema kad bi izašli u grotlo stadiona, prid masu od petnaest iljada ljudi. To je isto ka da s maloga baluna u dvorani na Gripama izađete na "Santiago Bernabeu" protiv "Reala".

Ali ne da se naš dalmatinski čovik lako impresionirat. Tek prid tolikon mason ljudi, na adrenalinski pogon, najbolje dalmatinske klape zapivale su ka slavuji. I donile čaroliju, pritvorile Poljud iz hrama baluna u hram pisme.

Pet godina posli, zahvaljujući prije svega vizionarima iz naše priče, glazbena scena u Dalmaciji i Hrvatskoj izgleda potpuno drugačije. Klape više nisu nešto usputno, nešto ne baš zanimljivo, nešto šta slušaju samo dida i barba. Klape danas obožavaju i mladi. Klapske pisme su prve na top-listama, puštaju se non-stop na radiju. Došla je nova generacija kompozitora, na čelu s Perom Kozomarom i Ivicom Badurinom, generacija koja izbacuje hit za hitom, i to specijalno za klape. Pivači iz klapa izlaze na naslovnicama novina, imaju status estradnih zvizda.

Prije su samo zaljubljenici znali za Branka Bubicu i možda još dvojicu-trojicu, a sad slavnih klapskih pivača ima na desetke. Počeli su se tu, naravno, vrtit i pinezi, šta je s jedne strane dobro, a s druge možda i nije, jer ima klapa kojima je to udrilo u glavu, pa tuču velike, nerealne cifre za nastupe.

Lito u Dalmaciji prepuno je klapskih susreta i festivala. Zamislite koji je to gušt za obožavatelja klapske pisme ka šta san ja! Jedne subote ovoga lita 2011. doša san na Čiovo i nisan zna na koju bi smotru klapa iša: te subote ih je, naime, na malome Čiovu bilo čak dvi!

Doživija san da su neki fetivi Dalmatinci rekli kako su in više dodijale klape: digod se okrenemo, govore oni, pivaju klape!

Ne znan, meni osobno klape nikad neće dodijati. To je naša muzika,

najlipša muzika. Ono šta je napravila "Pisma naša", toliko je plemenito i dobro da se nikad ne može dovoljno nahvalit. Organizatorima bi nadležno ministarstvo moralo dat odlikovanja, zapravo ministri bi, da su pošteni, morali ić ća i prepustit misto dvojcu koji je dokaza da je stvoren za velike projekte i briljantne uspjehe! Da su njih dva ministri, cila bi nan kultura procvala.

Učinili su više za dalmatinsku i hrvatsku umjetnost nego iko drugi otkad je samostalne hrvatske države.

"Pisma naša" stala je na prvu crtu obrane od prodora "cajke", koja nan je, nažalost, već uzela velik broj mladih duša. "Pisma naša" ponudila je alternativu i privela puno mladih nazad, u svit lipote, ljubavi, dobrote i sklada nota, daleko od svita razbijenih čaša, transa alkohola i vulgarne glazbe niskih poriva. Daleko od glazbe koja nije u našoj povijesti, u našin genima.

Šta bi reka Gibonnijev ćaća, veliki Delmata: "Ej čovječe, probudi se iz tuđeg sna, i vrati se sebi, dok još imaš kome!" .

Sad kad je obranjena i nanovo osvojena Dalmacija, sprema se velika i odlučna bitka za promociju i lansiranje klapa u svitu.

Dragi prijatelj Gibonni jedanput mi je reka kako on već odavno ima velike planove s klapama: "Roberte, ja bi klape odveja u Cannes, London, da pokažemo svitu kakvu mi prekrasnu muziku imamo!" .

Nije rečeno da genijalni Gibo u budućnosti neće ostvarit svoju viziju, a možda će mu bit još lakše nakon klapske invazije na Las Vegas u svibnju 2012! Tri dana klapske fešte "Ne damo te, pismo naša" u svjetskoj prijestolnici zabave: ima li bolje prilike da se svitu prikaže, lansira i afirmira sva divota naše dalmatinske pisme? Viva Las Vegas!

Dabogda Bubalu i Paiću uspilo i u Las Vegasu ka u Dalmaciji, dabogda u budućnosti klape i klapski kompozitori dobivali Oscare i Emmyje! Za sve šta klape u svitu postignu - a mogle bi, virujte! - morat će prije svega zahvalit poljudskin vizionarima i projektu "Ne damo te, pismo naša" ... Na Poljudu se rodila legenda.

Robert Pauletić, Split, rujan 2011.